

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOORE, ULYSSES

Prăvălia hărților uitate / Ulysses Moore.

- București : RAO Distribuție, 2020

ISBN 978-606-006-438-1

821.131.1

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Proiect grafic copertă și ilustrații: Iacopo Bruno

Interpretare și adaptare text: Pierdomenico Baccalario

ULYSSES MOORE

La Bottega delle Mappe Dimenticate

Copyright © 2005-2018 Mondadori Libri S.p.A. pentru PIEMME

International Rights © Atlantya S.p.A. - via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia -

foreignrights@atlantya.it - www.atlantya.com

Toate drepturile rezervate

Publicat în acord cu Atlantya S.p.A.

Prăvălia hărților uitate

Traducere din limba italiană

Elena Bănică prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018

Pentru versiunea în limba română

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantya S.p.A.

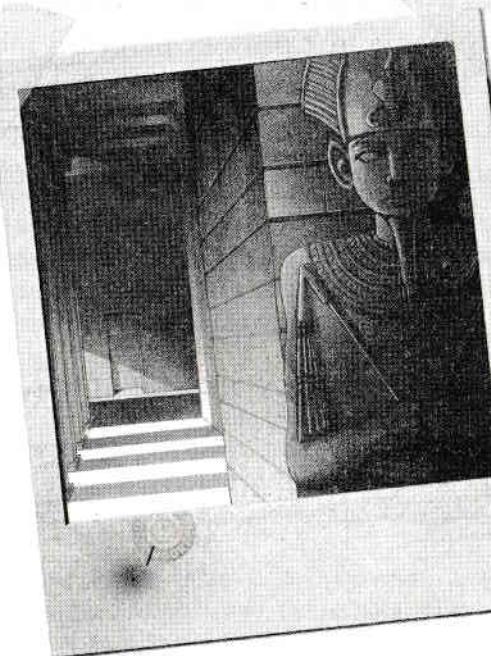
2020

ISBN 978-606-006-438-1

Ulysses Moore

Prăvălia hărților uitate

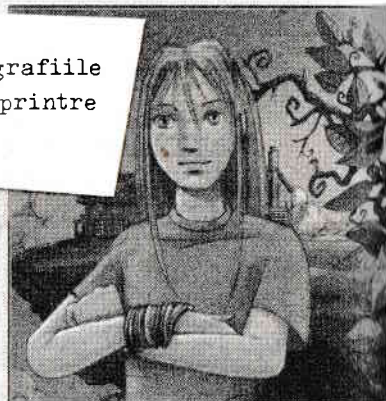

Acestea sunt câteva dintre fotografiile
pe care le-am găsit în cufăr și printre

Respect pentru paginile caietelor.

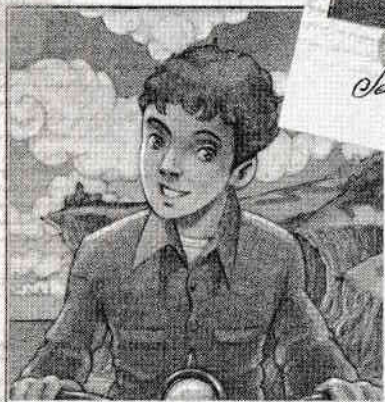
Olivia Newton și Manfred

Julia Covământ

Jason Covământ

Rick Banner

Dr. Nestor

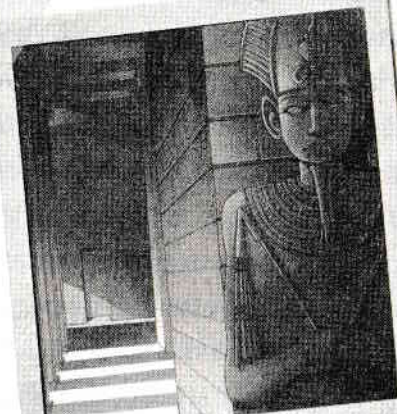
- CUPRINS -

1. Sâmbătă seara la Kilmore Cove	9
2. Dincolo de Poarta Timpului	13
3. Zidul	21
4. Oaspeții	31
5. Confesiuni nocturne	43
6. Pe terasă	53
7. Colecția	67
8. Sculptorul de corăbii	81
9. Intuiții	99
10. Arcanul dezvăluit	105
11. Adevărurile ascunse	117
12. Lumini în grădină	125
13. Dincolo de ziduri	135
14. Căutătorul	155
15. Poștașii din Punt	165
16. Ultimul indiciu	179
17. Balada celor doi îndrăgostiți	185
18. Limbă Ascuțită și Inimă de Piatră	193
19. Coridoarele Abandonate	199
20. Cheia sonoră	217
21. Încăperea care nu există	229
22. Reglarea conturilor	239
23. Acasă	251
24. Sfârșitul furtunii	259

Capitolul 1
- Sâmbătă seara la Kilmore Cove -

Cove Cottage 1.03.05

Prima variantă a traducerii
Caietului II
al lui Ulysses Moore.

*În căutăr am găsit această ciudată fotografie
POLAROID, care a fost făcută în Egipt.
Am căutat clădirea asta în toate cărțile...
această clădire și această statuie
nu mai există!!*

Ploua, iar cerul era negru ca smoala. Pornind din farul de la Vila Argo cocoțat în vârful falezei stâncoase, lumina pulsa și își schimba intensitatea la fiecare rafală de vânt. Copacii din parc păreau că se înclină precum firele de iarbă. Valurile erau umflate de spumă, care se împrăștia pe malul pietros.

Nestor, grădinarul, verifică încă o dată dacă toate ferestrele sunt închise. Se plimbă șchiopătând prin casă, orientându-se în întuneric printre obiectele de mobilier bizare. Cunoscând bine casa, reuși să evite sertarele deschise, măsuțele, statuile indiene și africane și se aplecă cu puțin timp înainte de a trece pe sub vechiul lampadar venețian din salon. După atâția ani petrecuți în serviciul acelei case, ajunsese să îi cunoască fiecare ungher.

După ce trecu de scară, odată ajuns la portic, se opri să privească prin amplul luminator grădina învinețită de ploaie. Se sprijini de postamentul unei statui reprezentând o femeie care repară o plasă de pescar. Părea vie în lumina orbitoare a fulgerelor strecurată înșelător prin ferestre.

Nestor își frecă mâinile cu putere. Urcă treptele, trecând pe sub portretele vechilor proprietari

ai casei, și intră în încăperea din turn. Aruncă iute o privire către jurnale și către machetele de nave, apoi reveni, șchiopătând, la parter, trecu pe sub arcada care ducea în camera din piatră și aprinse lumina.

Pe jos erau împrăștiate foi și creioane, în locul unde copiii își petrecuseră seara descifrând enigma celor patru încuietori.

Aligator, ciocănitoare, broască, porc spinos.

Apoi le descuiaseră...

Nestor privi ușa neagră. Lemnul vechi era aco-perit de arsuri și zgârieturi. Acum era încuiată de cealaltă parte. Era ferecată.

– Să sperăm că nu au pățit nimic..., șopti grădinarul, sprijinindu-și mâna de lemnul rece al Porții Timpului. Verifică ora pe ceasul său automat, primit cadou de la un vechi prieten ceasornicar: limbile, lungi și ascuțite, înaintau încet.

– Ar trebui să fi ajuns până acum..., murmură, scrâșnind din dinți de emoție.

Capitolul 2
- Dincolo de Poarta Timpului -

*Cufărul este plin
de lucruri incredibile.
Cred că acest parfum
ar putea fi al Obliviei.*

Îndepărtând părul îmbibat de apă care îi acoperea ochii, Jason spuse:

- E un coridor aici.
- Și ceva lumină, adăugă sora lui.

În spatele celor doi gemeni, Rick puse la loc în buzunar cioturile de lumânare pe care încă le mai avea la el.

- Mi se pare că e și ceva mai cald...

Înaintară câțiva pași pe coridor, aranjându-și hainele pe care le găsiseră în cufărul de pe corabie: pantaloni și cămăși cu câteva numere mai mari și niște sandale din lemn foarte incomode.

Rick avusese dreptate: pe coridor era mult mai cald decât în peștera corabiei *Metis*.

Jason se aplecă pentru a pipăi pardoseala.

- Nisip, spuse. E acoperită de nisip.

Sora lui mângâie blocurile de piatră ale pereților. Erau dintr-o rocă închisă la culoare, diferită de cea din care era alcătuită faleza Salton Cliff.

– Poate că intrăm într-un vulcan..., chicoti cu voce tare.

Rick se întoarse să studieze mai bine ușa prin care tocmai trecuseră: se confunda perfect cu piatra

coridorului și, dacă nu ar fi știut că e acolo, nu ar fi observat-o.

Își așază mai bine pe umeri sfoara pe care se încăpățâna să o poarte după el și începu să înainteze.

Jason fluieră enervat.

– Ai grijă pe unde calci..., îl avertiză sora lui, să nu nimerești în vreo capcană.

Făcură un viraj în unghi drept și se treziră în fața unui alt coridor și a unei scări înguste care urca. Lumina provenea din spatele unui grilaj încastrat în tavan. Jason se așază sub razele care coborau printre trepte și spuse:

- În sfârșit, puțin soare!

Rick clătină din cap nedumerit.

– Imposibil. Doar nu ne-am petrecut toată noaptea în peșteră!

Abia atunci Julia își dădu seama că ceasul ei se oprise.

- O fi răsăritul, încercă să-și explice.

Rick se apropie de Jason sub ploaia de lumină.

– De aici pare că soarele e deja sus pe cer. Și așa trebuie să fie, dacă reușește să pătrundă printr-o gaură din pământ. Incredibil... Nu e posibil să fi trecut atât de mult timp.

– Măcar așa se explică de ce mă simt atât de obosit..., spuse Jason masându-și rănile de pe piept.

– Are vreunul idee unde ne aflăm? interveni Julia, apropiindu-se.

Respect pe... Aș spune că... tot sub Salton Cliff... ceva mai departe de Vila Argo, încercă Rick, cu obișnuitul său spirit practic.

– Nu ne mai rămâne decât să aflăm cu certitudine, propuse Jason, pășind pe prima treaptă a scărilor.

La jumătatea scării se opriră brusc, auzind, dincolo de grilaj, doi oameni care vorbeau unul cu celălalt:

– ...O încărcătură de rășină de cea mai bună calitate.

– Ai dus-o deja în piața de lângă mastaba?

– Bineînțeles, dar azi nu ne putem mișca, sunt prea multe controale!

– Mulțumește-i faraonului pentru vizită!

– Sigur că o voi face! Și o să-i mulțumesc de o mie de ori, dacă data viitoare o să rămână la el acasă...

Vocile s-au îndepărtat până ce nu s-au mai putut distinge, iar copiii își aruncară priviri nedumerite.

– Ați auzit și voi? întrebă Julia.

– Clar și răspicat, răspuse Jason, reîncepând urcușul.

– Inclusiv cuvântul... faraon?

– Bibilici. Sunt niște găini sălbatice mari.

– Și tu, Rick?

Băiatul cu părul roșu deschisese *Dicționarul limbajelor uitate* și începuse să-l răsfoiască.

– Numai o clipă, Julia. Caut ce este o *mastaba*.

În capătul scărilor, Jason se oprise în fața unui zid din cărămidă care bloca drumul.

– Jason, tu știi ce este o *mastaba*? îl întrebă sora lui, ajungându-l din urmă. Apoi văzu zidul și continuă:

– Să nu-mi spui că suntem blocați!

Jason începu să bată cu degetele în cărămizi și îi răspuse:

– Suntem blocați. Dar nu cred că zidul ăsta o să ne oprească pentru prea mult timp. E un zid fals.

– *Mastaba* – declamă Rick cu o voce din ce în ce mai stinsă – construcție sacră egipteană în formă de trunchi de piramidă. Interiorul poate fi ornat cu desene sau fresce. Intrarea în camera mormântului este ascunsă pentru a-l apăra de jefuitori.

Julia făcu ochii mari.

– Construcție sacră? Camera mormântului? Hoți de morminte?

Se întoarse brusc către fratele ei și îl pironi cu privirea strigând:

– Jason!

Rick închise *Dicționarul limbajelor uitate*.

– Vă rog, spuneți-mi că visez.

– Jason! repetă Julia, ne ascunzi ceva?

De fapt, Jason era la fel de uimit ca și ei. Cu toate că, așa cum bănuise Julia, uimirea lui era aproape o bucurie.

– Așadar... chiar funcționează, vorbi doar pentru sine, sprijinindu-se extaziat de zidul din cărămidă.

Își aminti de visele pe care le avusese cu ochii deschiși pe puntea corabiei *Metis*, atunci când aceasta refuza să se urnească. Și cum reușise, într-un târziu, să o facă să o ia din loc, dorindu-și din tot sufletul să ajungă în... Egipt!!!

Rick își privi prietenul, pe Julia, apoi coridorul ciudat în care se aflau și fu nevoit să admită:

– E clar. Nu mai suntem în Kilmore Cove. Locul ăsta nu poate fi Kilmore Cove...

Julia îl privi crispată:

– Cum adică nu mai suntem în Kilmore Cove?

Rick arată către grilajul de deasupra lor:

– I-ai auzit pe oamenii ăia, nu? Rășina, mastaba, faraonul...

Jason își mușcă buza ca să nu zâmbească.

Julia se răsuci pe călcâie, împungându-l cu arătătorul:

– Jason, acum, tu...

Dar nu apucă să ducă fraza la bun sfârșit. Cineva lovea în zidul din cărămidă.

Puțin înainte de miezul nopții, când furtuna se înteti, farul din Kilmore Cove se aprinse. Din vârful turnului izbucni o lumină portocalie, ca un uriaș

bec supraîncălzit. Apoi, după câteva tentative, două conuri de lumină albă începură să cerceteze noaptea, rotindu-se încet.

Lumina cobora în mare, pierzându-se în depărtare, apoi trecea peste acoperișurile caselor, ca un uriaș, odihnitor ochi alb.

Satul dormea liniștit, vegheat de gardianul său luminos.

O singură mașină circula pe străzile pustii. Era genul de automobil folosit de gangsteri, negru și impunător, arogant, cu toată tehnologia scumpă și de lux pe care o afișa. Ștergătoarele de ultimă generație alunecau pe parbriz ca doi patinatori de viteză. Mașina urcă dealul, iar geamurile polarizate antiradiații nu putură ține piept luminii puternice a farului care le lumină de parcă ar fi fost în plină zi. Orbit, șoferul frână brusc.

De pe bancheta din spate, o voce feminină tună, încheind suita de reproșuri cu un definitiv: „Să nu mai faci asta niciodată!”

Șoferul mormăi niște răspunsuri, apoi porni din nou la drum, mai întâi la viteza întâi, apoi în doua, și începu să coboare spre centrul satului. Trecu pe lângă micul port, lăsă în urmă farul și intră pe una din cele două străzi înguste care înaintau către interiorul orașului.

– Nu putem trece pe aici, îi reproșă femeia așezată pe bancheta din spate.